

маръ. Той командуваше две дружини и се казваше майоръ Крачунеско, внушителенъ и едъръ човѣкъ. На мегданя предъ кръчмата изнесоха маса и разгънаха картата. Майорътъ нѣмаше кой знае какви важни задачи да разрешава, но се приведе и загледа въ нея замислено и важно. Отъ страни войниците наблюдаваха и чакаха. Около майора стояха офицеритѣ му, униформитѣ имъ бѣха нови, всички бѣха гладко избръснати и чисти, прекалено вежливи и коректни. Пристигна донесение, че единъ български ескадронъ избѣгалъ, щомъ забелязалъ ромънскитѣ патрули. Офицеритѣ се спогледаха и знаменателно се усмихнаха. Но майорътъ изслуша донесението спокойно, надменно и хладно. Изражението на лицето му говорѣше, че това е дребна работа и инакъ не може да бжде. Той се развесели, смѣеше се, шегуваше се съ офицеритѣ, говорѣше разглезено и напѣвно.

Дакараха нѣколко души селяни. Между голитѣ ножове на конвойнитѣ войници тѣ стояха гологлави, гледаха въ земята изподъ гжститѣ си вежди и смутени чоплѣха калпацитѣ си. Майоръ Крачунеско стана неузнаваемъ. Лицето му се зачерви, после посинѣ. Никой не знаеше каква е вината на тия хора, самитѣ тѣ не знаеха защо голѣмецътъ ги ругае, защо ги нарича разбойници, варвари дебелоглави. Раздразнението на майора ра-